

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 199.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365729008/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Dr. Carbone var en yderst godmodig og retsindig Mand, men uden Deeltagelse for nogen Ting i Verden, der ikke stod i Forbindelse med den specielle antiquariske Undersøgelse og de besynderlige Beretninger i gamle Familie-Archiver, der netop besjæftigede ham, eller havde særdeles Hensyn til den unge ulykkelige Mand, som han ikke alene var Mentor for, men som han elskede som en af sine egne Bøger. Den Lighed fandt han ogsaa selv mellem enhver af sine Bøger og *Guiljelms*, at Indholdet i grunden var fortræffeligt, men Formen noget uheldig og i alle Andres Øine et grueligt Misfoster.

Guiljelms Plan med hans Ophold i Paris var, om muligt, at erhverve sig Kundskab til den store bevægede Verden og det mangfoldige Liv i denne Culturens Hovedstad, uden selv at blive bemærket eller være Gjenstand for den Raabedens Haan og Latter, han i enhver mindre Stad troede sig udsat for. Offentlig vilde han dog her ligesaa lidt vise sig som noget andet Sted; men den Maade, hvorpaa han bevarede sit *Incognito*, vakte her mindre Opsigt. Gjennem Jalouiserne i en tæt tillukket Karet besøgte han hele Staden og dens nærmeste Omgivelser. Han saae Keiseren i hans Generalers Midte og det store Folkeliv paa Boulevardeerne og den elysæiske Mark. I en kunstig Maskeradedragt med et Slags Stylteben, der forvandlede ham fra en Dværg til en Kæmpe, besøgte han de saakaldte Redouter eller store offentlige Halv-Maskerader, hvor man kunde komme i hvilket Costume, man vilde, med eller uden Maske, eller selv uden Maskeradedragt, blot med en lille Duske-Maske hæftet paa Kjolen og med fuldkommen Maskefrihed, uden alt andet selskabeligt Ceremoniel. Her herskede tilsyneladende den størst mulige Frihed, og Personligheden syntes her aldeles forsvunden, medens det skjulte Politie dog ligesaa strengt som hemmeligt holdt Øie med Alt, hvad der kunde have noget politisk Ørmed. Dette var imidlertid allernærmst Tilfældet med *Guiljelms* Maske og han kunde med den største Sikkerhed bevæge sig mellem de lærde og de skønne Aander, som han fornemmelig opsøgte. I dette *Incognito* indlod han sig i livlig Underholdning med mange af Videnskabens og Literaturens Notabiliteter. Hans ligesaa grundige som alsidige Kundskaber, hans Lethed i at udtrykke sig i de fleste nyere Sprog, hans dybsindige og hvilige Aand og maaske fremfor Alt det skønne, ædle Sind, der aabenbarede sig i alle hans Ytringer, vandt ham snart mange udmærkede Personers Deeltagelse, og »Kæmpemasken fra Redouterne» var snart bleven Gjenstand for en

langt større Opmærksomhed, end han ved sin Dværgekikkelse havde befrygtet. Nysgjerrigheden efter at vide, hvem han var, vilde dog neppe have foruroiget ham, men en Omstændighed indtraf, der bragte ham pludselig til at trække sig tilbage til sit Hotel og sit ensomme Studerekammer, hvortil Ingen havde Adgang uden *Dr. Carbone* og den gamle italienske Tjener.

Blandt de Bekjendtskaber, han i Kæmpemasken havde gjort, var ogsaa en for sin Skjønhed og sine Talenter berømt ung Dame, der sædvanlig viste sig uden Maske ved sin Faders Arm. Paa hende havde hans aandrige Underholdning og maaske det Piquante og Hemmelighedsfulde i hans fornummede Væsen gjort et Indtryk, der ved flere Samtaler med ham var steget til en romantisk, lidenskabelig Hensdragsel. Hun havde robet denne Følelse paa saa utvivlsom en Maade, at det ikke kunde undgaae hans Opmærksomhed. I det Øieblik den Tanke blev ham klar, at et ædelt kvindeligt Hjerter slog varmt for ham, og han derfor alene kunde takke sin aandelige Natur, følte han tillige for første Gang, at hans Sind ogsaa var modtageligt for den ommeste af alle Følelser, som han maatte ansee for en Afsindighed at nære hos sig. Han saae den ulyre Skuffelse, han maaske allerede havde foranlediget – og han gruede for dens tænkelige Følger. Han saae ogsaa, hvor ydmygende en mulig Optagelse af hans ydre Skikkelse vilde blive for ham, og hvor latterlig han, som uheldelig Elsker, vilde blive, naar han kastede sin Maske. Fra det Øieblik af var det, han forsvandt fra Redouterne og blev Eremit i Paris, som han hele sit foregaaende Liv havde været det i sit Hjem.

Den unge, skønne, rigtbegavede Dame havde gjort et dybere Indtryk paa ham, end han selv troede. Han faldt kort efter i en svær Sygdom, og en Læge maatte hentes. Lægen maatte dog hverken see hans Ansigt eller hans Skikkelse. Der var draget et tæt Forhæng for den Deel af Værelset, hvori han laa paa Sygeleiet. Gjennem en Sprække deri kunde han udstrække sin vistnok paafaldende lille, men veldannede Haand og lade Lægen undersøge hans Puls. Han talte kun med Lægen gennem Forhængen, og Ingen saae ham fremdeles uden Hovmesteren og den gamle Tjener.

Hemmeligheden med hans Tilstedeværelse i Paris var dog for en Deel – enten ved Lægen eller ved Hotellers Folk – bleven robet. Man vidste vel ikke, hvem han var og hvorledes han saae ud; men at Kæmpemasken fra Redouterne levede i det dybeste *Incognito* i det